

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΩΓΗ

Του Οργανισμού Τοπικής Αυτοδιοίκησης με την επωνυμία «Δήμος Πεντέλης», που εδρεύει στην **Πεντέλη.....**, όπως νομίμως εκπροσωπείται.

ΚΑΤΑ

Της Τουρκικής Δημοκρατίας, όπως νομίμως εκπροσωπείται.

I. Ιστορικό

Την 21 Ιουλίου 1995 και περί ώρα 7:30 π.μ. ξέσπασε μία καταστρεπτική πυρκαγιά, η οποία λόγω δύσκολων συνθηκών και κυρίως λόγω του πολύ ισχυρού ανέμου (θερμοκρασία 25 βαθμοί Κελσίου, σχετική υγρασία μεγαλύτερη του 35%, άνεμος 8 - 9 Μποφόρ) διήρκεσε τρεις μέρες και κατέκαψε συνολικά 68.844 στρέμματα στη νοτιοανατολική πλευρά του Πεντελικού Όρους, εκ των οποίων τα 20.000 στρέμματα περίπου, ιδιοκτησίας του Ελληνικού Δημοσίου, βρίσκονται εντός των διοικητικών ορίων του Δήμου Πεντέλης και συγκεκριμένα στην περιοχή που περικλείεται μεταξύ Καλλιτεχνούπολης – Υψωμάτων Ιεράς Μονής Παντοκράτορος Νταού Πεντέλης – Μεγάλης Μαυρυνώρας, Μπίριζας, Πλατείας Χαραυγής – Οδών Φίλωνος – Καλισσίων – Ιάσονος – Αγίου Νικολάου – Ασφαλτόστρωτης δασικής οδού Ντραφίου – Νταού Πεντέλης – Καλλιτεχνούπολης, όπως αυτή εμφανίζεται στο συνημμένο στην παρούσα τοπογραφικό διάγραμμα. Στην περιοχή αυτή που κάηκε υπήρχαν αρκετοί οικισμοί σε μίξη με τη δασική βλάστηση. Ο συνολικός απολογισμός, εκτός από την καμένη δασική έκταση περιελάμβανε και περίπου 100 κτίσματα διαφόρων κατηγοριών, από πολυτελείς κατοικίες μέχρι παραπήγματα, συμπεριλαμβανομένων και αρκετών καταστημάτων.

Σύμφωνα με στοιχεία, που δημοσιεύθηκαν στον ελληνικό και το ξένο τύπο και επιβεβαιώθηκαν από ημιεπίσημες και επίσημες τουρκικές πηγές (δημοσίευμα της τουρκικής εφημερίδας «BIRGUN» της 23.12.2011, δημοσίευμα της τουρκικής εφημερίδας «VATAN» της 27.12.2011, δημοσίευμα της τουρκικής εφημερίδας «Milliyet» της 29.12.2011, δημοσίευμα της εφημερίδας «Τα Νέα» της 27.12.2011, δημοσίευμα της εφημερίδας «Η Αυγή» της 2.1.2012 κ.λπ.), η φωτιά αυτή οφειλόταν σε εμπρησμό, που προκλήθηκε από όργανα και πράκτορες της εναγομένης, κατ' εντολή της πολιτικής ηγεσίας της εναγομένης και αποτελούσε μέρος ενός

οργανωμένου σχεδίου πρόκλησης πυρκαγιών σε διάφορα σημεία της χώρας (Μακεδονία, Ρόδος, Ικαρία και άλλα νησιά του ανατολικού Αιγαίου κ.λπ.), αλλά και άλλων δολιοφθορών, όπως βομβιστικών επιθέσεων σε ελληνικούς τουριστικούς προορισμούς και στρατόπεδα, ως αντίποινα για δήθεν ενέργειες της Ελλάδας. Η έμπνευση και η εποπτεία των επιχειρήσεων αυτών, στο πλαίσιο των οποίων έλαβε χώρα και η πυρπόληση του Πεντελικού Όρους, ανήκε στην επίσημη τουρκική κυβέρνηση της περιόδου 1995 - 1997, η οποία τις χρηματοδοτούσε από κρατικά μυστικά κονδύλια του τουρκικού προϋπολογισμού που αυτή είχε στη διάθεσή της, σύμφωνα με επίσημες δηλώσεις Τούρκου πολιτικού ηγέτη.

Συγκεκριμένα, η διεξαγωγή των επιχειρήσεων αυτών είχε ανατεθεί από την τουρκική κυβέρνηση σε δύο ξεχωριστές ομάδες κρούσης, εκ των οποίων η μία αγνοούσε την ύπαρξη της άλλης. Οι εμπρησμοί ελληνικών δασών, όπως του Πεντελικού Όρους, είχε ανατεθεί σε μία ομάδα πρακτόρων ειδικών δυνάμεων αποτελούμενη από στελέχη της Διεύθυνσης Ανορθόδοξου Πολέμου (OHD), ενώ παράλληλα χρησιμοποιούνταν και μέλη παρακρατικών οργανώσεων, όπως των Γκρίζων Λύκων, σχετιζόμενων με παράνομες οργανώσεις.

II. Οι αξιώσεις

Στην παρούσα σωρεύονται τόσο οι αξιώσεις των δημοτών μας από την προσβολή της προσωπικότητάς τους που αποτελεί ταυτόχρονα και τελεσθείσα σε βάρος τους αδικοπραξία, οι οποίες συνίστανται στην καταβολή χρηματικής ικανοποίησης για την ηθική τους βλάβη, τις οποίες ασκούμε ως εκπρόσωποι αυτών και για λογαριασμό τους, όσο και η αξίωση του Δήμου μας για την αποκατάσταση της θετικής ζημίας του από την πυρκαγιά, που αντιστοιχεί στις δαπάνες αποκατάστασης της περιοχής που είναι υποχρεωμένος να καταβάλει, η οποία θεμελιώνεται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών.

A. Οι αξιώσεις των δημοτών μας

A1. Προσβολή της προσωπικότητας

Μολονότι καμία διάταξη νόμου δεν παρέχει ορισμό της έννοιας της προσωπικότητας, το δικαίωμα του ατόμου σε αυτήν προστατεύεται από πλειάδα

νομικών διατάξεων (άρθ. 2 § 1 και 5 § 1 του Συντάγματος, άρθ. 57, 59, 914 και 934 ΑΚ). Ελλείψει νομοθετικού ορισμού της έννοιας της προσωπικότητας, αυτή έχει προσδιοριστεί από την επιστήμη και τη νομολογία ως το πλέγμα των αστάθμητων εκείνων αξιών που απαρτίζουν την ουσία του ανθρώπου. Συνεπώς, η προσωπικότητα περιλαμβάνει κάθε αγαθό που συνδέεται στενά με το πρόσωπο, ως ύπαρξη φυσική, ηθική, κοινωνική και πνευματική.

Μεταξύ αυτών των αγαθών που αποτελούν τις ειδικότερες προστατευόμενες εκφάνσεις της προσωπικότητας συγκαταλέγεται αναμφίβολα και το δικαίωμα του ανθρώπου να διαβιώνει σε ένα υγιές και οικολογικά ισορροπημένο περιβάλλον. Ειδικότερα, με αφετηρία το απορρέον από το δικαίωμα στην προσωπικότητα δικαίωμα χρήσεως των κοινών σε όλους και των κοινοχρήστων πραγμάτων, στα οποία συγκαταλέγονται τα σημαντικότερα περιβαλλοντικά αγαθά, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι το ιδιωτικό δίκαιο, κατά βάση δια της ΑΚ 57, κατοχυρώνει το ευρύτερο δικαίωμα του ανθρώπου σε ένα βιώσιμο, υγιεινό και ποιοτικό ζωτικό χώρο, όπως αυτός προσδιορίζεται τόσο από τα άρθρα 966 επ. ΑΚ όσο και από τις θεμελιώδεις αξιολογήσεις της έννομης τάξης που υπαγορεύονται από το άρθρο 24 του Συντάγματος.

Ειδικότερα, το περιβάλλον στο ιδιωτικό δίκαιο ορίζεται ως το σύνολο των αγαθών που συνθέτουν το ζωτικό χώρο του ανθρώπου και περιλαμβάνει όλα τα φυσικά και τεχνητά αγαθά, χάρη στα οποία δημιουργείται και αναπτύσσεται η προσωπικότητα του ατόμου και τα οποία είναι απαραίτητα για την επιβίωση, την υγιεινή διαβίωση και την εξασφάλιση ποιότητας ζωής. Κατ' αρχάς περιλαμβάνει τα πράγματα που χαρακτηρίζονται από το δίκαιο ως κοινά σε όλους, ενώ επίσης περιλαμβάνει και τα κοινόχρηστα πράγματα, τα οποία, ενόψει της ενδεικτικής απαρίθμησης της ΑΚ 967, η οποία εμπλουτίζεται με κριτήριο την κοινή ωφέλεια που απορρέει από τη διάθεση ενός πράγματος στην κοινή χρήση, μπορούν να καταταχθούν σε τέσσερις μεγάλες ομάδες, ήτοι, πρώτον, στα δημόσια ύδατα, δεύτερον, στους αιγιαλούς και τις όχθες, τρίτον, στις δημόσιες οδούς, και τέταρτον, στους δημόσιους και ιδιωτικούς κοινόχρηστους κήπους, τα άλση και τα δάση, και στις οποίες, όπως είναι πασίδηλο, περιλαμβάνονται τα σημαντικότερα περιβαλλοντικά αγαθά.

Συνεπώς, τα δημόσια δάση και οι δημόσιες δασικές εκτάσεις υπάγονται στην έννοια των κοινοχρήστων πραγμάτων και αποτελούν στοιχεία του ζωτικού χώρου του ατόμου που παρέχουν ιδιωτικού δικαίου (ΑΚ 57, 967) δικαίωμα χρήσης, απόλαυσης και ωφέλειας. Επίσης, το δικαίωμα στο δασικό περιβάλλον, το οποίο ως ατομικό δικαίωμα τυγχάνει συνταγματικής προστασίας (άρθρο 24 παρ. 1 του Συντάγματος), αναπτύσσει έμμεση τριτενέργεια μέσω των προαναφερθεισών διατάξεων αλλά και των διατάξεων περί αδικοπραξιών (ΑΚ 914), περί καταχρήσεως δικαιώματος (ΑΚ 281) και περί αδικοπρακτικής ευθύνης για περιβαλλοντικές ζημίες (άρθρο 29 του Ν. 1650/1986).

Η ένδικη προστασία της προσωπικότητας, έκφραση της οποίας αποτελεί και το δικαίωμα διαβίωσης σε ένα υγιές και οικολογικά ισορροπημένο περιβάλλον, παρέχεται από τα άρθρα 57 και 59 ΑΚ υπό τις εξής προϋποθέσεις: πρώτον, απαιτείται προσβολή του δικαιώματος της προσωπικότητας, η οποία προκαλείται με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη τρίτου με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση που υπάρχει σε μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτομένου κατά τη στιγμή της προσβολής· δεύτερον, η προσβολή πρέπει να είναι παράνομη, πράγμα που συμβαίνει, όταν η προσβολή γίνεται χωρίς δικαίωμα ή κατ' ενάσκηση δικαιώματος, το οποίο όμως είναι από άποψη έννομης τάξης μικρότερης σπουδαιότητας είτε, όταν ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκηση αυτού καταχρηστική, σύμφωνα με το άρθρο 281 Α.Κ. ή το άρθρο 25 παρ. 3 του Συντάγματος· τρίτον, εκτός από παράνομη, η προσβολή πρέπει να είναι και σημαντική. Τέλος, ειδικώς για την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης, απαιτείται επιπλέον και πταίσμα του προσβάλλοντος (ΑΠ 333/2010 ΝΟΜΟΣ).

Η διάταξη της ΑΚ 57 αποσκοπεί κυρίως στην προστασία της ατομικής προσωπικότητας του φυσικού προσώπου, ωστόσο επιβάλλεται η αναλογική εφαρμογή της και επί νομικών προσώπων λόγω της πλούσιας και ευρείας δραστηριότητάς τους χάρη στην ικανότητα δικαίου και δικαιοπραξίας που απονέμει σ' αυτά η δικαιοτική τάξη (άρθρα 61 και 79 ΑΚ). Τέτοια αναλογία παρουσιάζεται ως επιβεβλημένη, ιδίως στο πεδίο προστασίας των περιβαλλοντικών αγαθών, όπου τα νομικά πρόσωπα έχουν έντονη και αποτελεσματική παρουσία, εξουδετερώνοντας με τα μέσα του συλλογικού αγώνος την αδυναμία του μεμονωμένου ατόμου να αγωνιστεί αποτελεσματικά προς την κατεύθυνση αυτή.

Ενόψει και της τελευταίας παραδοχής παρατηρείται εσχάτως μία τάση διεύρυνσης από τη νομολογία (τόσο των πολιτικών δικαστηρίων όσο και του ΣτΕ) της εννοίας του εννόμου συμφέροντος προς άσκηση αγωγής προσβολής της προσωπικότητας με την αναγνώριση του δικαιώματος αυτοτελούς δικαστικής παρουσίας σε δίκες που αφορούν στην προστασία του περιβάλλοντος σε νομικά πρόσωπα ή άλλους συλλογικούς φορείς, στο καταστατικό των οποίων προβλέπεται ο αντίστοιχος σκοπός, όταν αυτοί ενεργούν ως εκπρόσωποι των ατομικών συμφερόντων και δικαιωμάτων των μελών τους και υπό την προϋπόθεση βέβαια ότι βρίσκονται σε τοπική σχέση με το θιγόμενο περιβαλλοντικό αγαθό («οικολογική γειτνίαση»). Το αυτό ισχύει και στα νομικά πρόσωπα, ο σκοπός των οποίων προσδιορίζεται από το νόμο.

Έτσι, τα ελληνικά δικαστήρια έχουν δεχτεί με πλήθος αποφάσεών τους ότι φορείς του δικαιώματος δικαστικών ενεργειών προστασίας του περιβάλλοντος είναι νομικά πρόσωπα, όπως σωματεία, Ιατρικοί και Δικηγορικοί Σύλλογοι, το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, Ο.Τ.Α. κ.ο.κ. (ΜΠΘεσσαλ. 4598/2003 ΑΡΜ 2003/626, ΜΠΡόδου 60/2002 ΔΩΔΝΟΜ 2003/24, ΕιρΤήνου 30/91 αδημοσίευτη - βλ., όμως, Καρακώστα Ιωάννη, Περιβάλλον και Δίκαιο, δεύτερη έκδοση, εκδ. Αντ.Ν.Σάκκουλα, σελ. 400 επ., ΕιρΤήνου 19/92 ΑρχΝ 43 (1992), σελ. 940 επ., ΜΠΙωαννίνων 471/1996 ΠερΔικ 1/1997, σελ. 85 επ.).

Ειδικά για τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, το έννομο συμφέρον τους επί προσβολών του φυσικού περιβάλλοντος περιοχών που βρίσκονται εντός των διοικητικών τους ορίων, ως εκπροσώπων των δικαιωμάτων χρήσης των δημοτών τους, θεμελιώνεται και στην παρεχόμενη από το Σύνταγμα αρμοδιότητα μέριμνας για τις «τοπικές υποθέσεις».

Το ως άνω έννομο συμφέρον προκύπτει έμμεσα και από την παρ. 7 του άρθρου 28 του Ν.1650/1986 για την προστασία του περιβάλλοντος, που ορίζει ότι στις περιπτώσεις ποινικών αδικημάτων, ως πολιτικώς ενάγων μπορεί να παρίσταται το Δημόσιο, οι Ο.Τ.Α. και το Τ.Ε.Ε., δυνατότητα η οποία παρέχεται ανεξαρτήτως περιουσιακής ζημίας και αποβλέπει στην αποκατάσταση των πραγμάτων στο μέτρο που αυτή είναι δυνατή.

Στην προκειμένη περίπτωση, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η τεράστια οικολογική καταστροφή από την πυρπόληση την 21 Ιουλίου του 1995 συνολικής δασικής έκτασης 68.844 στρεμμάτων του Πεντελικού όρους, εκ των οποίων τα περίπου 20.000 στρέμματα βρίσκονται εντός των διοικητικών ορίων του Δήμου Πεντέλης,

πληροί τις ως άνω προϋποθέσεις, όπως αυτές εξειδικεύονται και κατωτέρω, ενόψει και του ότι η εν λόγω προσβολή της προσωπικότητας συνίσταται σε προσβολή του δικαιώματος χρήσεως του ζωτικού χώρου των κατοίκων της περιοχής και ότι ο Δήμος μας έχει έννομο συμφέρον προς άσκηση της εν λόγω αγωγής ως εκπρόσωπός τους, δηλαδή χάριν των τελευταίων και για λογαριασμό τους.

Συγκεκριμένα, ο εμπρησμός του Πεντελικού όρους οδήγησε στην καταστροφή από την πυρκαγιά έκτασης περίπου 20.000 στρεμμάτων, σε πολύ μεγάλο βαθμό της δασικής βλάστησης, της δασικής φυλλάδας και της οργανικής ουσίας του εδάφους, τουλάχιστον στο ανώτερο στρώμα αυτού, ενώ σημαντικές είναι και οι επιπτώσεις στην πανίδα της περιοχής αυτής, που έχει μειωθεί δραματικά σύμφωνα με επίσημες εκτιμήσεις. Αυτό πρακτικά σημαίνει την απώλεια ενός σημαντικού πνεύμονα οξυγόνου υψίστης σημασίας για ολόκληρο το λεκανοπέδιο της Αττικής και συνιστά καίρια προσβολή του δικαιώματος χρήσεως του ζωτικού χώρου των κατοίκων αυτής και ιδίως των δημοτών μας, ως εκπρόσωπος και προασπιστής των συμφερόντων, των οποίων ο Δήμος μας νομίμως ασκεί την παρούσα.

Η ανωτέρω προσβολή, η οποία επήλθε λόγω του εμπρησμού και της εξ αυτού προκαλούμενης πυρκαγιάς εξαιτίας της οποίας κάηκαν μεταξύ άλλων και 20.000 στρέμματα του Πεντελικού όρους ανήκοντα στα διοικητικά όρια του Δήμου μας, έπληξε καίρια τον κοινωφελή χαρακτήρα του πεντελικού δάσους, αφού δια της καταστροφής του καταργήθηκε η κοινή ωφέλεια που αντλούνταν από τη χρήση του ως πνεύμονα οξυγόνου, σημαντικού δασικού οικοσυστήματος, παράγοντα συγκράτησης υδάτων και αποφυγής πλημμυρών, χώρου κατάλληλου για περιπάτους και αναψυχή και αποτελούντα ταυτόχρονα καλαίσθητο περιβάλλον για την ευρύτερη κατοικημένη περιοχή κ.ο.κ., κοινή ωφέλεια που αποστερήθηκαν τόσο οι δημότες μας, όσο και οι κάτοικοι ολόκληρης της Αττικής, με αποτέλεσμα την ουσιαστική χειροτέρευση της ποιότητας ζωής τους, όπως αναλύεται και παρακάτω.

Για τη θεμελίωση του εννόμου συμφέροντος των δημοτών μας που επλήγησαν στο σύνολό τους από την πυρκαγιά, κρίσιμο είναι να τονιστούν σε αυτό το σημείο τα ακόλουθα. Για την έγερση των αγωγών προστασίας της προσωπικότητας ως μέσου προστασίας του ζωτικού χώρου, νομιμοποιείται ο χρήστης του συγκεκριμένου στοιχείου του ζωτικού χώρου που υπέστη προσβολή, γεγονός που είναι σύμφωνο με το άρθρο 68 ΚΠολΔ, το οποίο ορίζει ότι «δικαστική προστασία δικαιούται να ζητήσει

ο έχων έννομο συμφέρον». Ιδίως, όμως, στις περιπτώσεις στις οποίες η προσβολή του ζωτικού χώρου δεν είναι περιορισμένη, αλλά καλύπτει ολόκληρη περιοχή, όπως εν προκειμένω, υποστηρίζεται η ανάγκη διεύρυνσης του εννοιολογικού προσδιορισμού του χρήστη για τη θεμελίωση του εννόμου συμφέροντος, η οποία πραγματοποιείται μέσω του χαρακτηρισμού του ως «γείτονα» του περιβαλλοντικού αγαθού. Η έννοια της «οικολογικής γειννίαςσης», δηλαδή της τοπικής εγγύτητας των χρηστών με το περιβαλλοντικό αγαθό, υπό την προϋπόθεση βέβαια ότι αυτοί υφίστανται πραγματική και συγκεκριμένη προσβολή συνιστάμενη στην ουσιώδη χειροτέρευση της ποιότητας ζωής τους, πληρούται εν προκειμένω για όλους τους κατοίκους του Δήμου μας, ήτοι τους 4.829 κατοίκους της Πεντέλης, τους 6.156 κατοίκους της Νέας Πεντέλης και τους 19.526 κατοίκους των Μελισσιών, δεδομένου ότι άπαντες ούτοι υπέστησαν τις δυσμενείς συνέπειες που επέφερε η πυρκαγιά, τόσο κατά το ξέσπασμά της, όσο και μετά την κατάσβεσή της και μέχρι σήμερα, όπως αυτές αναλύονται ειδικότερα παρακάτω.

Η προσβολή αυτή του κοινοχρήστου περιβαλλοντικού αγαθού, του δασικού οικοσυστήματος είναι επιπλέον και παράνομη, δεδομένου ότι ο εμπρησμός δασών τιμωρείται από τα άρθρα 265, 187 § 1 και 187 Α § 1 περ. η' του Ποινικού Κώδικα, αλλά και επειδή η σκόπιμη καταστροφή του Πεντελικού Δάσους συνιστά υποβάθμιση του περιβάλλοντος, η οποία απαγορεύεται δυνάμει του άρθρου 29 του Ν. 1650/1986, που καθιερώνει την αστική ευθύνη του προκαλούντος τέτοια υποβάθμιση και μάλιστα ανεξαρτήτως της υπαιτιότητάς του.

Ακόμη όμως κι αν δεν συνέτρεχαν τα ανωτέρω, η προσβολή αυτή θα ήταν άνευ ετέρου παράνομη, διότι στρέφεται κατά του απολύτου αγαθού της προσωπικότητας, η φύση του οποίου έχει ως αποτέλεσμα κάθε κοινωνικώς απρόσφορη επέμβαση εναντίον του να είναι παράνομη και να επισύρει τις προβλεπόμενες συνέπειες, εφόσον ο νόμος δεν την επιτρέπει ρητώς.

Επίσης, η σημασία της προσβολής καταδεικνύεται από την τεράστια έκταση της οικολογικής ζημίας, συνιστάμενη σε καταστροφή 20.000 στρεμμάτων δασικής εκτάσεως της διοικητικής περιφέρειας του Δήμου μας, ενώ ο δόλος, τόσο των φυσικών αυτουργών της πυρκαγιάς, που βρίσκονταν σε εντεταλμένη υπηρεσία του Τουρκικού Κράτους, όσο και ο δόλος των ηθικών αυτουργών αυτής, ήτοι της επίσημης τουρκικής κυβέρνησης της αντίστοιχης χρονικής περιόδου, είναι πασίδηλος,

αφού ο εν λόγω εμπρησμός αποτελούσε μέρος οργανωμένου σχεδίου εμπρησμών σε όλη τη χώρα στο πλαίσιο αντιποίνων για δήθεν ενέργειες της Ελλάδος, κατά τα αναφερόμενα στο ιστορικό της παρούσης.

Ενόψει, λοιπόν, της πλήρωσης των προϋποθέσεων που τάσσουν τα άρθρα 57 και 59 ΑΚ για την ένδικη προστασία της προσωπικότητας, δύνανται να επέλθουν οι έννομες συνέπειες των ανωτέρω άρθρων, όπως αυτές εξειδικεύονται στο πεδίο του περιβαλλοντικού δικαίου.

Ειδικότερα, αναφορικά με την αξίωση για την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης:

Ενόψει των ανωτέρω και με δεδομένο και το δόλο της εναγομένης και των προστηθέντων αυτής (ΑΚ 922), οι οποίοι ήταν οι υπαίτιοι της επίδικης πυρκαγιάς (βλ. παρακάτω), όπως αυτός συνάγεται απερίφραστα από τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται ανωτέρω (βλ. Ιστορικό), συντρέχει νόμιμη αξίωση των δημοτών μας για την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστησαν από την προσβολή του δικαιώματος χρήσεως και απολαύσεως του πεντελικού δάσους, που συνιστά ταυτόχρονα και αδικοπραξία.

Συγκεκριμένα, οι δημότες της περιοχής – χρήστες του προσβληθέντος περιβαλλοντικού αγαθού, που ανέρχονται σε 30.511 (4.829 Πεντέλη, 6.156 Νέας Πεντέλης και 19.526 Μελίτσια), υπέστησαν σημαντική ψυχική ταλαιπωρία, τόσο κατά τη διάρκεια της πυρκαγιάς και μέχρι αυτή να κατασβησθεί όσο και μετά την κατάσβεσή της και μέχρι σήμερα.

Η ψυχική ταλαιπωρία και η βαθύτατη οδύνη είναι αυταπόδεικτη όσον αφορά στους ιδιοκτήτες των κατοικιών και των καταστημάτων που κάηκαν, οι οποίοι είδαν τους κόπους και τις οικονομίες μίας ζωής να καταστρέφονται εν ριπή οφθαλμού, με αποτέλεσμα να μείνουν ανέστιοι ή χωρίς εργασία. Σημειωτέον δε ότι η απελπισία των κατοίκων που έχασαν τις περιουσίες τους είχε ως αποτέλεσμα να κινδυνεύσει και η ζωή πολλών εξ αυτών, που έκαναν μάταιες προσπάθειες να περισώσουν ό,τι μπορούσαν όσο μαινόταν η πυρκαγιά. Μεγάλο ψυχικό πόνο, όμως, η πυρκαγιά δεν προκάλεσε μόνο σε όσους είχαν τη δυστυχία να υποστούν και τις ως άνω περιουσιακές συνέπειες, αλλά και στους υπόλοιπους κατοίκους. Συγκεκριμένα, όλοι

οι κατοικούντες πλησίον της καιγόμενης εκτάσεως πέρασαν εφιαλτικά εικοσιτετράωρα αγωνιώντας για την εξάπλωση της φωτιάς και την πυρπόληση των κατοικιών τους, αλλά και εν γένει των περιουσιών τους, ενώ επίσης αναγκάστηκαν να απομακρυνθούν από τις οικίες τους κατά τη διάρκεια της πυρκαγιάς, αφήνοντας πίσω τα υπάρχοντα τους και μη έχοντας στέγη και αλλά βασικά είδη πρώτης ανάγκης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται ιδίως για τις ευπαθείς ομάδες, όπως ηλικιωμένους και βρέφη, γεγονός που τους προκάλεσε δυσάρεστα συναισθήματα αγωνίας, φόβου και στεναχώριας. Επιπλέον, άπαντες οι δημότες μας αντιμετώπισαν όλες τις δυσμενείς πρακτικές συνέπειες της φωτιάς, όπως τη δυσάρεστη για την υγεία τους ατμόσφαιρα με τη οσμή «καμένου» και τη χειροτέρευση της υγείας των ηλικιωμένων και των πασχόντων από αναπνευστικά προβλήματα, με την αντίστοιχη ψυχική τους καταπόνηση.

Και μετά την κατάσβεση της φωτιάς, όμως, και μέχρι σήμερα, οι δημότες μας στο σύνολό τους εξακολουθούν να νιώθουν καθημερινά στεναχώρια και αίσθημα απώλειας αντικρίζοντας τις καμένες εκτάσεις που άλλοτε παρείχαν ένα φυσικό τοπίο πρασίνου και απαράμιλλης ηρεμίας, στερούμενοι του καθαρού αέρα, αλλά και γενικότερα ενός σημαντικού πνεύμονα οξυγόνου, του καλαίσθητου περιβάλλοντος χώρου των κατοικιών τους ευρέως νοούμενου, της δυνατότητας περιπάτων και αναψυχής στην περιοχή, με αντίστοιχη ραγδαία υποβάθμιση της ποιότητας ζωής τους, ζώντας παράλληλα, ιδίως τους χειμερινούς μήνες, με το φόβο πλημμυρών εξαιτίας της απώλειας των φυσικών παραγόντων συγκράτησης των υδάτων της βροχής.

Τούτων δοθέντων, η εναγόμενη πρέπει να καταδικαστεί στην καταβολή ποσού ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη των δημοτών μας, που αντιστοιχεί σε ποσό για έκαστο δημότη ατομικά (..... επί 30.511). Η αιτηθείσα χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη των δημοτών μας συντελεί και αυτή στην αποκατάσταση της τρωθείσας από την προσβολή κοινωνικής και ηθικής ισορροπίας.

A2. Αδικοπραξία

Με τον κατ' εντολήν της εναγομένης εμπρησμό του Πεντελικού Όρους, κατά τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στο ιστορικό, η εναγομένη, δια της παράνομης και υπαίτιας προσβολής της προσωπικότητας των δημοτών μας, διέπραξε σε βάρος τους και αδικοπραξία, αφού από την ανωτέρω αναλυθείσα παράνομη και

υπαίτια συμπεριφορά προσώπων, τα οποία ενεργούσαν δική της εντεταλμένη υπηρεσία, προεκλήθη αιτιωδώς σημαντική περιβαλλοντική (υλική) ζημία, αλλά και ηθική ζημία των ανωτέρω, όπως αυτή αναλύεται και παραπάνω.

Για την πλήρωση των προϋποθέσεων που τάσσει ο νόμος (ΑΚ 914) για την κατάφαση τέλεσης αδικοπραξίας, θα γίνει σύντομη αναφορά στο παρόν σημείο με παραπομπή στα ανωτέρω εκτεθέντα, όπου υπάρχει ταύτιση, για την αποφυγή ασκόπων επαναλήψεων.

Ειδικότερα, ο παράνομος χαρακτήρας του επιδίκου εμπρησμού συνίσταται στην παράνομη προσβολή της προσωπικότητάς των δημοτών μας, όπως αυτή αναλύεται ανωτέρω, καθώς και στην παράβαση των άρθρων 265, 187 § 1 και 187 Α § 1 περ. η' του Ποινικού Κώδικα και του άρθρου 29 του Ν. 1650/1986.

Επίσης, πληρούται και η προϋπόθεση της υπαιτιότητας υπό τη μορφή του διπλού δόλου, η οποία συντρέχει, τόσο στα πρόσωπα των φυσικών αυτουργών αυτού του τερατώδους εγκλήματος όσο και στο Τουρκικό Κράτος για τις ενέργειες της επισήμου κυβερνήσεώς του, στο οποίο καταλογίζονται και οι πράξεις των τελευταίων, δεδομένου ότι σε αυτό ανήκε η πρωτοβουλία, ο συντονισμός, ο έλεγχος, η χρηματοδότηση και η εποπτεία των επιδίκων ενεργειών και είναι άρα το προστήσαν κατά την έννοια της ΑΚ 922 τους φυσικούς αυτουργούς (προσθηθέντες), οι οποίοι τελούσαν σε απόλυτη εξάρτηση από αυτό, σε δική του υπηρεσία.

Από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης προεκλήθη αιτιωδώς η υπό Α 1 ηθική βλάβη των δημοτών μας, η οποία είναι αποκαταστατέα κατά τις διατάξεις των άρθρων ΑΚ 932 και 59.

Συμπερασματικά, ως εκπρόσωποι του συνόλου των δημοτών μας νομιμοποιούμαστε κατά τα ανωτέρω εκτεθέντα να ζητήσουμε για λογαριασμό τους να καταδικαστεί η εναγόμενη, λόγω της ευθύνης της που απορρέει είτε από την προσβολή της προσωπικότητας των τελευταίων είτε από την τελεσθείσα σε βάρος τους αδικοπραξία (άρθρα 57, 59, 914 και 932 ΑΚ σε συνδυασμό με άρθρα 265, 187 § 1 και 187 Α § 1 περ. η ΠΚ και 29 του Ν. 1650/1986), να καταβάλλει σε έκαστο εξ αυτών το ποσό των, ήτοι συνολικά το ποσό των

Β. Η αξίωση του Δήμου μας για την εξ αδικοπραξίας προκαλούμενη υλική του ζημία

Όπως προαναφέρθηκε, σε σχέση με τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, το έννομο συμφέρον τους επί προσβολών του φυσικού περιβάλλοντος περιοχών που βρίσκονται εντός των διοικητικών τους ορίων, ως εκπροσώπων των δικαιωμάτων χρήσης των δημοτών τους, θεμελιώνεται και στην παρεχόμενη από το Σύνταγμα αρμοδιότητα μέριμνας για τις «τοπικές υποθέσεις».

Από την αρμοδιότητα μέριμνας των ΟΤΑ όμως για τις «τοπικές υποθέσεις» δεν απορρέει μόνο η ως άνω εξουσία τους να εκπροσωπούν τους δημότες τους επί προσβολών του φυσικού περιβάλλοντος περιοχών που βρίσκονται εντός των διοικητικών τους ορίων, αλλά και η υποχρέωσή τους να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια αποκατάστασης της ανήκουσας εντός των γεωγραφικών τους ορίων εκτάσεως. Αυτό ακριβώς καλείται να πράξει και ο Δήμος μας, ο οποίος πρόκειται να προβεί με δαπάνες του σε μία ολοκληρωμένη δέσμη παρεμβάσεων - έργων αποκατάστασης της οικολογικής ισορροπίας στην ανήκουσα εντός της κατά τόπον διοικητικής του αρμοδιότητας δασικής εκτάσεως («τοπική υπόθεση»), μολονότι η τελευταία ανήκει κατά κυριότητα στο Ελληνικό Δημόσιο.

Αυτές οι δαπάνες που πρόκειται να πραγματοποιήσει ο Δήμος μας, συνιστούν τη θετική του ζημία, η οποία προεκλήθη αιτιωδώς από τις παράνομη και υπαίτια ενέργεια της εναγομένης, ήτοι τον εμπρησμό του Πεντελικού Δάσους.

Ειδικότερα, από την ως άνω αναλυόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης προεκλήθη αιτιωδώς περιβαλλοντική ζημία (προσβολή της κοινοχρησίας του Πεντελικού Όρους που συνίσταται στην οικολογική καταστροφή του) συνιστώσα ταυτόχρονα και υλική-περιουσιακή ζημία (εκτός από την κυριότητα του Ελλ. Δημοσίου, ο εμπρησμός πλήττει καίρια και την περιουσία του Δήμου μας, διότι για την άρση της εξ αυτού προσβολής αρμόδιος είναι ο Δήμος μας, δυνάμει του συνταγματικού τεκμηρίου αρμοδιότητας για τις τοπικές υποθέσεις). Συγκεκριμένα, για τον παραμερισμό των οικολογικών συνεπειών της πυρκαγιάς απαιτείται η διενέργεια έργων αποκατάστασης, που συνεπάγονται υψηλού κόστους δαπάνες, με τις οποίες πρόκειται να επιβαρυνθεί ο Δήμος μας, ως κύριος των τοπικών υποθέσεων με αντίστοιχη περιουσιακή μας ζημία

Ακριβέστερα, ο Δήμος μας πρόκειται να καταβάλει το ποσό των σαράντα οκτώ εκατομμυρίων επτακοσίων δέκα έξι χιλιάδων επτακοσίων ενενήντα τεσσάρων ευρώ και πενήντα λεπτών (48.716.794,5 €), που είναι απαραίτητο για τη διενέργεια παρεμβάσεων προς αποκατάσταση της οικολογικής ισορροπίας στην περιοχή και τη

στοιχειώδη αναβάθμιση της ποιότητας ζωής των κατοίκων, η οποία επιδεινώθηκε δραματικά από την πυρκαγιά.

Συγκεκριμένα, το ως άνω ποσό είναι αναγκαίο για την εκτέλεση των ακολούθων εργασιών, ενώ καλύπτει και τους καταβλητέους φόρους (συνολικό κόστος εργασιών 39.607.150 ευρώ + ΦΠΑ 23% = 39.607.150 + 9.109.644,5 = 48.716.794,5):

- 1) Περιποίηση των αναβλαστησάντων θάμνων, ώστε να βοηθηθεί η περαιτέρω ανάπτυξή τους (μονοβέργισμα). Επειδή η αναβλάστηση έχει διαφορετική πυκνότητα κατά θέσεις, υπολογίζεται ότι κατά μέσο όρο υπάρχουν 150 φυτά ανά στρέμμα και ότι αυτή εμφανίζεται στο 60% της έκτασης. Συνεπώς, υπολογίζεται ότι απαιτείται αναβλάστηση σε 1.800.000 φυτά (150 φυτά X 12.000 στρέμματα). (1.800.000 φυτά X 1,40 ευρώ/ τεμάχιο = 2.520.000 ευρώ + 579.600 ΦΠΑ 23% = **3.099.600 €**),
- 2) Διάνοιξη λάκκων 0,40X0,50 μ. με σκαπτικό ελαστιχοφόρο μηχάνημα ή εργάτες σε ακατέργαστο έδαφος με εκτιμώμενο αριθμό λάκκων περίπου 176 ανά στρέμμα. Συνεπώς απαιτούνται 3.520.000 λάκκοι (176 λάκκοι/στρέμμα X 20.000 στρέμματα) (3.520.000 λάκκοι X 0,80 ευρώ έκαστος = 2.816.000 ευρώ + 647.680 ΦΠΑ 23% = **3.463.680 €**),
- 3) Προμήθεια δέντρων, ήτοι 3.020.000 φυτών (3.020.000 φυτά X 3,30 ευρώ/ τεμάχιο = 9.966.000 ευρώ + 2.292.180 ΦΠΑ 23% = **12.258.180 €**) και 500.000 σπαρτών (500.000 σπαρτά X 0,85 ευρώ/ τεμάχιο = 425.000 ευρώ + 97.750 ΦΠΑ 23% = **522.750 €**),
- 4) Φύτευση γυμνόριζων και βωλοφύτων (φύτευση 3.520.000 φυτών X 0,80 ευρώ το τεμάχιο = 2.816.000 ευρώ + 647.680 ΦΠΑ 23% = **3.463.680 €**),
- 5) Διαμόρφωση λεκάνης συγκράτησης νερού γύρω από κάθε φυτό (3.520.000 λεκάνες συγκράτησης νερού X 0,45 ευρώ/ τεμάχιο = 1.584.000 ευρώ + 364.320 ΦΠΑ 23% = **1.948.320 €**),

- 6) Σκάλισμα και βοτάνισμα του εδάφους μετά τη φύτευση (20.000 X 210 ευρώ/στρέμμα = 4.200.000 ευρώ + 966.000 ΦΠΑ 23% = **5.166.000 €**),
- 7) Λίπανση των φυτών με μικτό λίπασμα 11-15-15 (3.520.000 φυτά X 0,10 ευρώ/ τεμάχιο = 352.000 ευρώ + 80.960 ΦΠΑ 23% = **432.960 €**),
- 8) Αρδεύσεις των φυτών. Υπολογίζεται ότι τα δενδρύλλια θα χρειαστεί να ποτισθούν 10 φορές τον πρώτο χρόνο, ενώ έπονται και άλλες 10 στη συνέχεια, με προμήθεια του απαιτούμενου νερού, εφόσον αυτό θεωρηθεί κατάλληλο για πότισμα είτε από το δίκτυο της ΕΥΔΑΠ είτε από ιδιωτικές πηγές με μέση απόσταση μικρότερη των 5 χιλιομέτρων. (3.520.000 φυτά X 0,13 ευρώ το τεμάχιο X 20 φορές = 9.152.000 ευρώ + 2.104.960 ΦΠΑ 23% = **11.256.960 €**),
- 9) Προμήθεια είκοσι πλαστικών δεξαμενών, χωρητικότητας 10 κ.μ. νερού, για την καλύτερη εκτέλεση των εργασιών άρδευσης αλλά και για λόγους περαιτέρω πυροπροστασίας (20 δεξαμενές X 1250 ευρώ το τεμάχιο = 25.000 + 5.750 ΦΠΑ 23% = **30.750 €**),
- 10) Διενέργεια διερευνητικών γεωτρήσεων (280 ευρώ ανά μέτρο X 20 μέτρα μήκους X 20 γεωτρήσεις = 112.000 ευρώ + 25.760 ΦΠΑ 23% = **137.760 €**),
- 11) Μικρουλικά σύμφωνα με γενική εκτίμηση 100.000 ευρώ + 23.000 ΦΠΑ 23% = **123.000 €**,
- 12) Λοιπός μηχανολογικός εξοπλισμός απαιτούμενος για τη διενέργεια των ως άνω εργασιών, σύμφωνα με γενική εκτίμηση 500.000 ευρώ + 115.000 ΦΠΑ 23% = **615.000 €**,
- 13) Για λοιπά απρόβλεπτα έξοδα που υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο να προκύψουν κατά τις ως άνω εργασίες εκτιμάται ότι θα απαιτηθεί κόστος ανερχόμενο σε ποσοστό 15 % επί του συνόλου, ήτοι ποσό 5.166.150 ευρώ + 1.188.214,5 ΦΠΑ 23% = **6.354.364,5 €**.

Συνεπώς, η εναγόμενη πρέπει να καταδικαστεί δυνάμει της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 265, 187 § 1 και 187 Α § 1 περ. η ΠΚ και 29 του Ν. 1650/1986 να καταβάλει στο Δήμο μας το ποσό των **σαράντα**

οκτώ εκατομμυρίων επτακοσίων δέκα έξι χιλιάδων επτακοσίων ενενήντα τεσσάρων ευρώ και πενήντα λεπτών (48.716.794,5 €) ως αποζημίωση για τη θετική του ζημία από τον εμπρησμό, με ρητή επιφύλαξή μας για τη διεκδίκηση και άλλων ποσών που πρόκειται να προκύψουν στο μέλλον.

Γ. Η εξαίρεση από την αρχή της ετεροδικίας των κρατών

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημανθεί ότι η παρούσα νομίμως εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία στην παρούσα υπόθεση, δεδομένου ότι εν προκειμένω δεν εφαρμόζεται η ρύθμιση του άρθρου 3 παρ. 2 του ΚΠολΔ, αφού συντρέχει νόμιμη εξαίρεση από την ετεροδικία του Τουρκικού Δημοσίου για τους λόγους που θα αναφερθούν ακολούθως. Συγκεκριμένα:

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος, οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου (δηλαδή το διεθνές έθιμο) αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου.

Για την έννοια του διεθνούς εθίμου, ως πηγής του διεθνούς δικαίου, κρίσιμο είναι το άρθρο 38 παρ. 1 του Καταστατικού Χάρτη της Χάγης (1946), το οποίο ορίζει το ανωτέρω ως γενική πρακτική που γίνεται δεκτή ως κανόνας δικαίου, προσδίδοντάς του, κατ' αυτόν τον τρόπο, ένα εξωτερικό/πραγματικό στοιχείο, τη σταθερή και ομοιόμορφη πρακτική και ένα εσωτερικό/ψυχολογικό στοιχείο, την πεποίθηση ότι η πρακτική αυτή ανταποκρίνεται σε ορισμένη νομική υποχρέωση ή δικαίωμα (*opinion iuris sive necessitatis*).

Σύμφωνα με σχετικό πίνακα που κατήρτισε το 1951 η Επιτροπή Διεθνούς Δικαίου των Ηνωμένων Εθνών, για τη διαπίστωση της ύπαρξης εθίμου μεγάλη είναι η σημασία μεταξύ άλλων παραγόντων, των κωδικοποιητικών συνθηκών, των συνθηκών δηλαδή στις οποίες αποκρυσταλλώνεται προϊσχύον εθιμικός κανόνας.

Τέτοια σύμβαση αποτελεί τόσο η Σύμβαση της Βασιλείας της 16.5.1972 για την ετεροδικία των κρατών, η οποία καταρτίστηκε στο πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης όσο και η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 2004 για τις δικαιοδοτικές ασυλίες των κρατών και της περιουσίας τους, οι οποίες επιτελούν καταγραφή διεθνούς εθίμου. Συνεπεία του εθιμικού χαρακτήρα των διατάξεων των κειμένων

αυτών την εφαρμογή τους μπορούν να τις επικαλεστούν και κράτη που δεν είναι συμβαλλόμενα σε αυτές, όπως εν προκειμένω τα διάδικα μέρη της παρούσας.

Σύμφωνα με το άρθρο 11 της κωδικοποιητικής Συνθήκης της Βασιλείας, ένα κράτος δεν μπορεί να επικαλεστεί την ετεροδικία του στο δικαστήριο ενός άλλου κράτους σχετικά με την αστική του ευθύνη για την αποκατάσταση της ζημίας (στην οποία περιλαμβάνεται και η χρηματική ικανοποίηση) που προκλήθηκε από αδικοπραξίες σε βάρος προσώπου ή περιουσίας (από πρόθεση ή αμέλεια σωματική βλάβη, ανθρωποκτονία, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, εμπρησμός κ.λπ.), υπό την προϋπόθεση ότι η τέλεση της πράξης έχει λάβει χώρα στο έδαφος του κράτους του δικάζοντος δικαστηρίου (forum) και ο δράστης της πράξης, δηλαδή αυτός που διέπραξε το αδίκημα για λογαριασμό του κράτους, ήταν παρών στο ίδιο έδαφος κατά το χρόνο της τέλεσης.

Το ίδιο περιεχόμενο, και μάλιστα με ευρύτερη και πληρέστερη διατύπωση, έχει και το άρθρο 12 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών του 2004 για τις δικαιοδοτικές ασυλίες των κρατών και της περιουσίας τους, που επίσης αποτελεί σημαντικό διεθνές κείμενο που αντανακλά τις απόψεις της διεθνούς κοινότητας στα θέματα της ετεροδικίας, εμπνεόμενο ταυτόχρονα και από το πνεύμα της Ευρωπαϊκής Σύμβασης.

Όπως ευχερώς μπορεί να παρατηρήσει κανείς, αμφότερες οι προαναφερθείσες συνθήκες ως μοναδική προϋπόθεση για την εξαίρεση από την ετεροδικία απαιτούν την ύπαρξη συνδέσμου με το κράτος του forum ως έκφραση της αρχής της εδαφικότητας. Αντιθέτως, δεν αποτελεί όρο της εξαίρεσης αυτής το αν η αδικοπραξία τελέστηκε από το κράτος κατά την άσκηση δημόσιας / κυριαρχικής εξουσίας (iure imperii) ή κατά την άσκηση διαχειριστικών πράξεων (iure gestionis) (ΟΛΑΠ 11/2000 ΝοΒ 49 (2001), σελ. 212 επ.), διάκριση γνωστή στο πλαίσιο της αποδοχής του εθιμικού κανόνα της περιορισμένης/σχετικής ετεροδικίας, σύμφωνα με τον οποίο η κρατική ασυλία ισχύει μόνο για τις πρώτες.

Η μη απαίτηση της προϋπόθεσης η αδικοπραξία να τελέστηκε κατά την ενάσκηση διαχειριστικών πράξεων, προκειμένου να ισχύσει η ειδική αυτή εξαίρεση από την ετεροδικία, δικαιολογείται ως ακολούθως. Κανένα δικαιολογημένο αίτημα κυριαρχικής ασυλίας δεν παραβιάζεται αν τα δικαστήρια του forum ασκήσουν δικαιοδοσία επί αλλοδαπής πολιτείας σε σχέση με αδικοπραξίες τελεσθείσες εντός της εδαφικής περιοχής του forum. Αντιθέτως, η κυριαρχία, η ανεξαρτησία και η

ισότητα του forum μειώνεται αν η αλλοδαπή πολιτεία διεκδικεί ως δικαίωμα απορρέον από το διεθνές δίκαιο να βρίσκεται υπεράνω των νόμων του κράτους, εντός του οποίου έδρασε κατά τρόπο που επισείει τη σχετική ευθύνη της και ιδίως όταν η ευθύνη αυτή οφείλεται σε εκ δόλου τελούμενες ενέργειες.

Τούτων δοθέντων, η εναγόμενη δεν απολαμβάνει εν προκειμένω του προνομίου της ετεροδικίας για το λόγο ότι το ζημιογόνο γεγονός (εμπρησμός του Πεντελικού Όρους) έλαβε χώρα στο έδαφος του δικάζοντος δικαστηρίου τούτου και προκλήθηκε από δόλιες πράξεις των υπ' αυτής εντεταλμένων οργάνων ευρισκομένων εντός της Ελληνικής Επικράτειας κατά το χρόνο τέλεσης του αδικήματος, τα οποία ετέλεσαν αδικοπραξία, διότι σε καμία περίπτωση οι ενέργειες τους δεν συνιστούσαν νόμιμη άσκηση ένοπλης βίας από στρατιωτικές δυνάμεις της εναγόμενης στη διάρκεια νομίμως κηρυχθείσας πολεμικής σύρραξης.

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα δηλαδή και αν υποτεθεί ότι για κάποιο λόγο δεν εφαρμόζονται οι προαναφερθέντες εθιμικοί κανόνες, η εναγόμενη στερείται της δικαιοδοτικής ασυλίας ενόψει του αδιαμφισβητήτου κανόνα της περιορισμένης/σχετικής ετεροδικίας. Συγκεκριμένα, οι καταλογιζόμενες σε αυτήν ενέργειες είναι αδύνατο να χαρακτηρισθούν ως *acta iure imperii*, αφού συνιστούν παράνομες ενέργειες παρακρατικών οργάνων και μυστικών πρακτόρων, και όχι ενστόλων στρατιωτικών δυνάμεων με εμφανή δράση σε συνθήκες ένοπλης χρήσης βίας από στρατιωτικές δυνάμεις της εναγόμενης σε περίπτωση πολεμικής σύγκρουσης, διαθέτοντας παράλληλα το χαρακτήρα τρομοκρατικής ενέργειας, η οποία δεν δύναται να χαρακτηριστεί κυβερνητική πράξη, όπως γίνεται δεκτό από τα δικαστήρια διεθνώς (βλ. ενδεικτικά απόφαση αμερικανικού δικαστηρίου, *Letelier v. Republic of Chile*).

Επειδή η εναγόμενη προσέβαλε παρανόμως και υπαιτίως την προσωπικότητα των δημοτών μας, τους οποίους εκπροσωπούμε, αποστερώντας από αυτούς την κοινή χρήση και ωφέλεια του Πεντελικού Όρους και της επ' αυτού δασικής εκτάσεως προκαλώντας τους και αντίστοιχη ηθική βλάβη.

Επειδή συντρέχει νόμιμη περίπτωση να καταδικαστεί η εναγόμενη στο ποσό τωνως χρηματική ικανοποίηση για την ανωτέρω ηθική βλάβη.

Επειδή η εναγόμενη με την ίδια ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της διέπραξε σε βάρος του Δήμου μας και αδικοπραξία, με αποτέλεσμα την περιουσιακή του ζημία, ποσού σαράντα οκτώ εκατομμυρίων επτακοσίων δέκα έξι χιλιάδων επτακοσίων ενενήντα τεσσάρων ευρώ και πενήντα λεπτών (48.716.794,5 €).

Επειδή συντρέχει νόμιμη περίπτωση να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η μέλλουσα να εκδοθεί απόφαση του Δικαστηρίου Σας.

Επειδή το Δικαστήριο Σας έχει διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση της υποθέσεως, δεδομένου ότι για τους λόγους που αναφέρονται παραπάνω το Τουρκικό Δημόσιο δεν απολαμβάνει του προνομίου της ετεροδικίας στην επίδικη διαφορά.

Επειδή το Δικαστήριο Σας είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 35 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, αν η διαφορά που άγεται προς επίλυση ενώπιον του πολιτικού δικαστηρίου συνιστά παράλληλα και αξιόποινη πράξη, αρμόδιο κατά τον τόπον είναι και το δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου έχει τελεστεί η αξιόποινη πράξη.

Επειδή η παρούσα αγωγή μας είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθινή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και για όσους νόμιμα επιφυλάσσομεθα να προσθέσουμε κατά την πρόοδο της διαδικασίας και με επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μας

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

- Να γίνει δεκτή η παρούσα αγωγή μας.
- Να καταδικαστεί η εναγόμενη να καταβάλει στους δημότες μας το ποσό των, ως ανωτέρω, νομιμοτόκως από την επίδοση της παρούσας.
- Να καταδικαστεί η εναγόμενη να καταβάλει στο Δήμο μας το ποσό των σαράντα οκτώ εκατομμυρίων επτακοσίων δέκα έξι χιλιάδων επτακοσίων ενενήντα τεσσάρων ευρώ και πενήντα λεπτών (48.716.794,5 €), ως ανωτέρω, νομιμοτόκως από την επίδοση της παρούσας.
- Να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί από το Δικαστήριο Σας και
- Να καταδικαστεί η εναγόμενη στη δικαστική μας δαπάνη και στην αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου μας.

Αθήνα, 28.06.2012

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος